



## ՍԻՄՈՆ ԳԱՅՐԳՃԵԱՆ

Իր իրաւունքն էր դեռ ապրիլ, եւ Տեսնել իրմով հայկականացած Անթիլիասի բարաւանակները։ — Մեր զգացումն է այս սակայն, մարդկային չափերով նշուած տեսակէտ...

Բայց նա որ Տեւն է կեանքին, եւ որուն անշարժի են իմաստութեան խորքերը, քննարկած էր այլապէս։ Ու բարեբար, իր մեծագործութեան իրեն առքած հոգեզմայլանքն էր չարափած, առ Աստուած իր հայեցողութեանը մէջ յանկարծ պիտի փակեր իր աչիւքը աշխարհի լոյսին։

Տանն Կիլիկիոյ իր մօտծումին մէջ արդէն վերականուցուած դարպասը իր հոգւոյն առջեւ կը բացուէր իբրեւ մուտքի դուռ դէպի յալիսեանկանութիւն, երբ վաղուց արդէն հիւժմած իր արտին զարկը յանկարծ կանգ կ'առնէր իրկուն մը կեանքի ժխորներուն մէջ։

Երջանիկ մահկանացու, որ իր հաւատքին եւ սիրոյն արդիւնագործութեամբն ստացաւ իր անմահութիւնը։

Այսպէս խորհեցանք — վստահ եմ — ամենք, որոնք իր քաղման օրը ընկերացան իր դագաղին, իր անհիւնները յուղարկաւորելով իր վերջին հանգրուանը։ այսպէ՛ս՝ անտարաւորա՛յն պիտի մօտէն նայէ ամեն հայ, որ բերկրանքով իմացած էր ամիսներ առաջ անոր բարեգործութեան լուրը եւ հիմա թախծութեամբ պիտի լսէ մահուան բօքը։

Ու այսպիսի մօտծումի մը մէջ նմարտութիւնն ու անկեղծութիւնն է որ կ'ողջունեն զիրար։

Թո՛ղ հանգչի բարեբարը ազգին ձեռքով այսպէս իր վրայ դրուած պսակին ներքեւ։

## ՍՏԵՓԱՆՈՍ ՏԷՐ ՄԵՍՐՈՊ ԳՐԻԳՈՐԵԱՆ

Անցնող դիպտմաներէն Լոնտոնի մէջ իր մահկանացուն կնքեւ է այս պատուական ազգայինը, որ, ընդհանրապէս, բրիտանական ոտանիքէ պարսկահայ գաղութին երիցագոյն անդամն էր։ Ուրախ նահապետական ընտանիքէ մը, զուտին էր բարեկրօն քահանայի մը, առկէց՝ ապահովաբար՝ խուսկի բոլորը, որ կը զգացուէր իր բարբիւն մէջ, և երկիւղած հաւատաւորի անոյձ լրջութիւնը, որ իր յատկանիւնն էր։ Ուսած էր Կալիթայի ձեմարանը, առ ոտն Աւստրիանի և Թաղիազեանի, ուր սորվիր էր գրաբար, որով թարգմանեց Միլտոնի «Իրախտ վերագոտնալ»ը, Մանտաւոր սէր ունէր Եկեղեցագործական նիւթերու և մանրուք բանասիրութեան, ինչպէս պիտի յիշէին Սիմոն ընթերցողները։ — Երկար տարիներ պետական ծառայութեան մէջ եղած էր անգղ. Լնդկաստանի հեռաւոր վայրերուն մէջ, և տեղւոյ և զործի այդ օտարութեան մէջ պահած էր միշտ իր ազգային կեանքը, լեզուն, ուսումնն ու սոցիալ։ Լոնտոնի մէջ, ուր անցուց իր հանգստեան տարիները, անուրար կամ անպաշտօն սարկաւազն էր Եկեղեցիին, ուր, երբ թաւշեայ թրթռուէ իր ծայրով կ'երգէր կամ կը կարդար ձալու ընթերցածը, ամէնք բարի ծերունիին մէջ կը տեսնէին հոգիի մարդը։ — «Ջաւախկ», այսպէս կը յորջորջէին զինքը իր հայրենակիցները, առտնին քնքշական անունն, որով կոչեր էին զինքը իր ծնողքը, ու ինքը զգուշեց միայն կը զգար այդ կոչումին համար։ Ութնամեայ ամբարհոյ ամուսնի, անդաւակ, քաղցրօրէն հայրական շնորհք մը կար իր անձին վրայ, որ ամէնուն անոյձ պատկառանք կ'ազդէր, իր մահը — լինելու կանթեղին՝ որուն սպասած է իւրը — իրեն արժանի խաղաղիկ վախճան մըն է եղած։ — Օրհնութիւն իր յիշատակին։